Prijs 10 Cts.

Zaterdag 18 Januari 1941
3e Jaargang; Nr. 76.

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding.

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en A. v. d. OORD
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85; AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland: ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 10 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

Van Verwording tot Wording.

Een geest van stompzinnigheid, een totaal vertroebelde blik voor de werkelijkheid, een volslagen onvermogen om het nieuwe en gerechte, die in wording zijn, te bevatten: ziedaar wat in onze dagen in dit land aan de orde van den dag is. Het zijn de wrange vruchten van het onzalig, onvaderlandsch gedoe van Joden, politieke Christenen en al diegenen, voor wie het voortbestaan der oude, zieke orde synoniem was met de bevrediging hunner materieele verlangens.

Met het bederf van het individu gaat diens ontworteling uit de gemeenschap gepaard. Deze zelf gaat meer en meer tot ontbinding over. De beschaving verwordt, verbrokkelt en takelt af. Zij is niet nationaal meer noch socialistisch en zeker niet nationaal-socialistisch. In economisch opzicht is zij kapitalistisch, filosofisch beschouwd materialistisch te noemen. In politieken zin is zij pseudo-democratisch. Verruwing en ontaarding vervangen dan de beschaving en de veredeling.

Zoo was het voor de Meidagen 1940, zoo is het nu nog. In een dergelijke verrotte maatschappij is eenvoudig alles mogelijk. De gedachte, die door zoo'n systeem wordt opgewekt, moet dan ook rot en verworden zijn; slechts de wijze waarop de gedachte tot uitdrukking wordt gebracht kan, in overeenstemming met de uiterlijke omstandigheden, van een verscheidenheid blijk geven.

Van welken aard deze vroeger was, wordt b.v. wel duidelijk gedemonstreerd in het bekende boekje, dat den Führer laat zien zooals hij in werkelijkheid is en tevens zooals men hem „getoond" heeft. „Dit kind zou dan gehouden hebben wat het beloofde".

Men moet inderdaad wel ver van alle ware beschaving staan om zijn eigen wandaden: de aanslagen op en de knechting van Europa een kind op den hals te schuiven. De bewuste caricatuur van het kind Hitler toont een baby met een kolossaal agressief lijf en een vierkant, wanstaltig hoofd. Grimmig verbeten is de mond, tijgerachtig steken

EXODUS

de blikken uit de saamgeknepen oogen. Het is eenvoudig een schande, dat dit „portret" in een zich beschaafd noemend land verspreid is kunnen worden, in zekere kringen met voldoening is ontvangen en zelfs als koek er in gegaan is.

Een dergelijke „kunst" verraadt onloochenbaar den onstuimig-wreeden aard van de heerschende kaste. Zij kan alleen het product zijn van een fanatieken, on-Nederlandschen haat, joodsch of verjoodscht.

De machten, die dit soort dingen op de markt konden brengen, heerschen nog altijd en vrijwel onbeperkt, zij het dan ook achter de schermen en in het geniep. De militaire voorlichting dezer lieden, wier god de Mammon, wier geliefde het Engelsche plutocratenbewind en wier vijand de

nationaal-socialistische orde is, bestaat nog altijd in het verspreiden van even heillooze als onzinnige geruchten over toekomstige of reeds behaalde Britsche en zelfs Amerikaansche successen. Hun economische voorlichting culmineert in radioverslagen over beurszaken en in praatjes over het berooven van het land van zijn producten. En het onderwijs aan de jeugd is in handen van de sectariërs. Zij gaan gebukt onder het dreigende gemis van het Beloofde Land; ze jammeren, dat met de nieuwe school het heidendom zijn intrede zal doen en maken intusschen van de gelegenheid gebruik te hitsen waar zij maar kunnen.

Dit volk, dat in zijn diepste wezen argeloos goed is, heeft zich zoo tot werktuig van de ontbindende en demoraliseerende machten verlaagd. Zóó sterk, dat er onder ons zijn, die het in twijfel meenen te moeten trekken of zij ooit in staat zullen zijn om hierin een wezenlijke verandering te brengen.

Deze twijfel is begrijpelijk, alleszins, maar gerechtvaardigd is hij niet. Want niet alleen is de volksziel vatbaar voor het ware socialisme, maar bovendien is de idee, welke wij verbreiden, zóó natuurlijk, zoo levenverwekkend en zóó sterk, dat deze na verloop van eenigen tijd alles zal wegvagen wat tot de ontaarding van ons volk heeft meegewerkt. En het oude systeem zelf èn de profiteurs. Wat wij beleven is een periode van verwording tot wording.

BLOED EN MYTHE ALS LEVENSWET.

door PIETER EMIEL KEUCHENIUS.

Heeft het Christendom uitgediend?

II.

De spil, waarom geheel dit werk zich beweegt, is te vinden in het bij uitstek principieele hoofdstuk, dat tot opschrift heeft: het bloed als wetgever van den geest en vormgever der gedachte. Wat elders in verspreide opmerkingen staat aangegeven, wordt hier als grond-idee uiteengezet en met strijdbare scherpte tegen andere opvattingen afgegrensd. De historiebeschouwing verdiept zich tot levensbeschouwing; de schrijver ziet de laatste menschelijke vragen onder de oogen en toont consequent **aan de volstrektheid der nieuwe leer** trouw te willen blijven. Dit stellen wij voorop; hij is een revolutionair naar den geest, die geen genoegen neemt met wat menschelijke wijzigingen hier en daar, doch van het wezen der dingen uit, d.w.z. uit de wereld der bloedgebonden mythe, overgeleverde cultuurvormen beoordeelt en, indien noodig, verwerpt. Het spreekt welhaast vanzelf, dat in dit verband het christendom, waarin nog altoos velen hun hoogste levensgoed meenen te bezitten, niet onvermeld kon blijven. Met begrijpelijke spanning zal men zich afvragen, welke de afloop is van deze ontmoeting tusschen **het traditioneele geloof van eeuwen en de mythe van het Noordras.**

Uitgangspunt bij Keuchenius vormt de tweespalt van natuur en geest, welke hij voor den joodsch-vooraziatischen mensch van wezenlijke beteekenis acht. „De germaansche mensch", zoo zegt hij, en wij vallen hem daarin terstond bij, „heeft die tweespalt nooit gekend; natuur en geest zijn door hem nooit anders dan als een levende eenheid aanvaard." Het groote bezwaar, dat Keuchenius het christendom voorhoudt en dat hem er toe brengt, deze religie voor den noorderling ondeugdelijk, om niet te zeggen schadelijk, te noemen, ligt z.i. in de overname door het christendom van dit joodsch-aziatische dualisme, waardoor onze natuurlijke levenszin onderdrukt is geworden. Hij verklaart zich accoord met Nietzsche, wanneer deze het christendom verwijt, dat het is „tegen gezondheid, schoonheid, welgeschapenheid, dapperheid, geest, grootheid van ziel, tegen het leven zelf."

Indien hiermee het laatste woord gesproken ware, **zouden de kinderen van het Noordras slechts door verkrachting, dat beteekent vernietiging van den hun ingeboren aard, door kunnen gaan, zich tot het christendom te bekennen.** Een conclusie van ontzaglijke draagwijdte, die dan ook ter dege gefundeerd moet zijn, wil zij het recht van erkenning voor zich kunnen opeischen! Nu zal het den eenigszins ingewijde dadelijk te binnenschieten, hoe b.v. Rosenberg behoedzaam **halt houdt vóór het vellen** van dit verwerpendé vonnis en men kan toch moeilijk aannemen, dat deze hoogste cultuurbeschermer van het Derde Rijk onder den invloed zou staan van het een of ander joodsch-vooraziatisch levensgevoel. Daar zijn dus mogelijkheden om, met **volledige eerbiediging van onzen aan germaansch bloed gebonden geest,** het christendom niet zonder meer als een afgedane zaak te beschouwen. „Men moet" — wij citeeren Rosenberg's „Mythe", bldz. 623, 13-16e druk — „het laatste, reeds half uit de eeuwigheid stammende werk van H. S. Chamberlain „Mensch en God" lezen, om duidelijk te begrijpen, wat er zich voltrekt: het is het zoeken naar een onmiddellijken weg om tot de persoonlijkheid van Christus te komen. Herder eischte eens, dat de religie voor Jezus tot een religie van Jezus zou worden. Dit juist is het, wat Chamberlain nastreeft. Een geheel vrij man, die innerlijk over de gezamenlijke cultuur van onzen tijd beschikt, heeft het fijnste gevoel voor den grooten, bovenmenschelijken eenvoud van Christus getoond en Jezus uitgebeeld als hoedanig hij eens verschenen was: als middelaar tusschen mensch en God.

Bloed en mythe als levenswet
door P. E. KEUCHENIUS
600 blz. Prijs geb. ƒ 3.90
Franco toezending na ontvangst van het bedrag op onze Giro 322600
MISTHOORN-BOEKHANDEL
Leidschestraat 85 — AMSTERDAM

Dit omzichtige woord van Rosenberg getuigt van ernstiger bezonnenheid dan men bij Keuchenius aantreft; afbreken is steeds gemakkelijk, maar men doe het bij zulk een beslissende aangelegenheid slechts onder aanvoering van beproefde en verantwoorde argumenten. De eenzijdigheid, waarvan de schrijver der Nederlandsche „Mythe" blijk geeft, laat zich ten overvloede zonder veel moeite aanwijzen. Hij vereenzelvigt n.l. **oncritisch het historische, kerkelijke Christendom met het reine, van alle slakken, aangroeisels en insluipsels gezuiverde wezen ervan.** De voor het Germanendom ontaardende functie der pauskerk heeft Keuchenius als zelden in onze taal geschied is, geschilderd; de daaraan gewijde bladzijden zijn één vlammende aanklacht, één vurige waarschuwing tegen de caesaro-papistische macht, welke op gruwelijke wijze edel noordsch bloed in stroomen heeft doen wegvloeien en waar zij kon, vrije zielen door knechtengeest liet overheerschen. De kerken der hervorming, hoewel geboren uit een protest van het germaansche hart tegen oosterschen priesterdwang en een magisch shamanendom, verdienen ten volle de scherpte van zijn geslepen pen. Onweersprekelijk is het historisch-kerkelijke christendom op zijn gang door de eeuwen belast met een zware schuld jegens de bloedeigen waarde der noordsche volkeren, al was het alleen maar ten gevolge van de semitiseering der centrale geloofs-voorstellingen en -begrippen. Maar Keuchenius verzuimt — in tegenstelling tot Chamberlain en Rosenberg — zijn onderzoek in te stellen bij de bron, om aan de figuur van Jezus zelf het pleit tot een laatste beslissing te brengen.

Op de lijst der geraadpleegde werken missen wij noode het bovengenoemde, door Rosenberg met mannelijke piëteit gememoreerde geschrift van Chamberlain: „Mensch en God". Zoolang dit naar vorm en inhoud germaansche geestesproduct niet is weerlegd, bewijzen alle

gerechtvaardigde en noodzakelijke aanvallen op de z.g. christelijke kerken alleen maar, dat zij caricaturen en misbaksels zijn van het beginsel, dat zij zeggen te belijden. Chamberlain, intuïtieve denker, veel-omvattend weter, religieuze natuur die hij was, komt bij een zorgvuldige analyse van de Evangeliën tot de slotsom, dat de hoofdmomenten van Jezus' prediking geen afleiding toelaten uit een joodschen oorsprong, maar enkel te verstaan zijn uit een aan ons ras verwanten geest. **Hier ligt het zwaartepunt der geheele quaestie en eerst hier, niet bij de aanschouwing van kerkelijke gedrochtelijkheden, heeft het zin, de al of niet-vereenigbaarheid van noordsche gedachte en christendom aan de orde te stellen.**

Na de omschrijving van het germaansche „Schicksalsbegrip" in zijn „Mythe", merkt Rosenberg op, hoe het vertrouwen van een kinderlijk-geloovig mensch op „God den Vader" daar geheel mee overeenstemt. De Vader-idee is, volgens hem, de noodwendige verpersoonlijking, waartoe de religieuze mensch in onderscheid met den wijsgeerigen komt, hoewel de karakterwaarden bij beiden precies dezelfde zijn. Daarom kan een germaansche denker het gemakkelijk eens worden met een noordschen boer, die oprecht en plichtbewust zijn levenstaak volbrengt, wan**neer de syrisch-vergiftigde kerken het** echte vertrouwen **maar niet door zon**denleer, genadebeloften, vagevuur en eeuwige verdoemenis in de war hebben **gebracht. Is er bij zulk een rassigen** boer nu een tegenstelling tusschen zijn uit christelijke sfeer stammende God-Vadergedachte en den geest van zijn noordsche bloed?

Dat er na de groote politieke omwentelingen en machtsverschuivingen niet minder groote veranderingen in het geestesleven op til zijn en dat menigeen den indruk zal krijgen — wellicht den schijn aanziende voor het wezen, alsof een christelijk geheeten wereld onder den stormloop van „heidensche" gedachten zal bezwijken, is meer dan waarschijnlijk. De strijd der innerlijke revolutie is bij ons pas in het beginstadium! Zij echter, die gelijk Keuchenius, het ontwaken van ons Volk aankondigen en verhaasten, door tegelijk „morgenschemering" en „haan" te zijn, hebben de dure verplichting, de verst strekkende gevolgen van hun wekroep — en daaronder behoort voorwaar de vernieuwing der religie — te schragen door een breeder en steviger draagvlak dan „Bloed en Mythe als Levenswet" ons biedt.

Deze bewering neemt niets weg van onze vroeger uitgesproken waardeschatting en zij beteekent allesbehalve, dat men zich na kennisneming van deze opmerkingen gevoegelijk van de lectuur ontslagen zou achten. De verwerking der vaak stoutmoedige inzichten zal bij het gros der lezers soms prikkelen tot verzet en tegenspraak; de geheele ideeën-stroom heeft echter iets van een onafwendbaar „Schicksal", waaraan ten slotte voor ieder, wien het ernst is in de diepte der tijdswende te worden getrokken, **niet te ontkomen** valt. Ver boven alle publicaties, welke, voor en na 10 Mei 1940, in ons land over den levensgrond van het nationaal-socialisme verschenen zijn, verheft zich dit granieten bouwwerk met zijn forsche omtrekken. Het epos van het Noorden, de bestemming van het Dietsche volk, zijn stijl, zijn eigenheid, zijn kamp om zichzelf te herwinnen, het is er alles in besloten. Bij vraagteekens, welke men hier en daar plaatst, betreft het bij ons althans wel aangelegenheden van geenszins ondergeschikten aard, maar de discussie daarover speelt zich af tusschen in wezen gelijk-gerichten.

Ondertusschen dijde dit artikel meer uit dan wij bij het begin vermoeden konden; derhalve volgt nog tot slot een bespreking van Keuchenius' oplossing ten aanzien van Nederland's plaats in het Duitsche volkeren-verband.

Arnold Meijer's Maskerade

De nieuwe Misthoorn-brochure, die een blik werpt achter de schermen van het z.g. Nationaal Front.
Prijs 30 cent. Franco toezending na ontvangst van het bedrag op onze girorekening 322600.

In het artikel van 11.1.1941 slopen eenige zinstorende drukfouten. „Halftrawanten" (1e kolom, blz. 3) moet gelezen als: hoftrawanten, „dit was aardig" (bovenaan 2de kolom, bldz. 3) als: dit was noodig.

„ELECTRA". EEN JODENKRANT.

Het weekblad „Electra" is een jodenkrantje. Weliswaar teekent, sinds den oorlog, de Heer G. J. Scheepers als verantwoordelijk redacteur, maar in werkelijkheid redigeert de **Jood** Max Polak. Het vod wordt gedrukt door den **Jood** Levisson, Hofwijckstraat 9 te Den Haag.

Het blaadje munt natuurlijk uit door besprekingen in gunstigen zin van alle door **Joden** verhandelde artikelen. Toen wij destijds het gedoe van den Waldorp-radio-**Jood** Friedheim hadden gesignaleerd, werd, direct daarna, in het jaarbeursnummer van „Electra", deze **Jood** met name genoemd in zeer welwillenden zin.

In het nummer van 28 Dec. '40 geeft het blaadje de volgende bespreking van den kalender, welke wordt uitgegeven door de **Joodsche** onderneming „Electrocentrum".

Electrocentrum-Kalender.

In zijn genre is de kalender, welke Electrocentrum zijn relaties voor 1941 aanbiedt, gelijk aan zijn voorgangers. Dat is begrijpelijk, want de vorm en de indeeling der bladen is van beproefde hoedanigheid. Maar wat het aanzien betreft, wordt loffelijk naar vernieuwing, naar **aanpassing** gestreefd, gelijk Electrocentrum dat doet in al zijn zakelijke opvattingen.

Het dekblad vertoont een oranje schild, waarin het handelsmerk in wit naar voren komt. Daar zit iets in van de bekende versregel uit ons mooie lied. Het wapen van Amsterdam, de plaats waar het hoofdkantoor is gevestigd, prijkt bovenaan. De wapens der steden, waar bijkantoren zijn: Rotterdam, Leeuwarden, Roosendaal, en Arnhem, zijn aan het VEILIGE schild verbonden.

De liefste wensch van Electrocentrum is op het volgende blad afgedrukt: „Moge dan 1941 een Vredesjaar worden"! Daaronder begint het kalendarium, zoo ingedeeld, dat elk blad een week biedt.

Telkens wanneer een nieuwe maand begint, vinden de gebruikers een vloeiblad, bedrukt met iets wat interesse waard is.

Ook nu weer is deze nuttige kalender in elk opzicht geslaagd. S.

Wij onderstreepten een en ander. De lezer lette vooral op de woorden **aanpassing** en **veilig**, door den bespreken den Jodenknecht S. Dus tactisch gebruikt.

Het jiddische vod-krantje wordt door bijna alle volksgenooten, die in de electro-technische branche werken, gelezen. Men zij dus gewaarschuwd!

MAJOOR DE BAS ALS ONRUSTSTOKER.

Naar aanleiding van het artikeltje „Over postzegels en ophitsing" in ons blad van 28 December, schrijft een lezer ons:

„Genoemde Maj. b. d. W. G. de Bas uit Utrecht heb ik al eens op zijn vingers getikt, omdat hij in hetzelfde Nederlandsch Maandblad voor Philatelie jaargang 1940 blz. 1 naar aanleiding van een fusie tusschen twee bladen schreef:

> *Van eenige „agressie" der zijde van het Maandblad is geen sprake geweest, wel van een aanbod tot „Anschlusz" door „de Philatelist", maar dan van een werkelijk „vrijwillige", fatsoenlijke Anschlusz, zonder vies luchtje of wrangen bijsmaak."*

Für all Ihre Drucksachen
VEREENIGDE GRAFISCHE BEDRIJVEN N.V.
DEN HAAG · FERNRUF: 114072-114466

W.A. MARCHEERT....

„Ik ben er rotsvast van overtuigd, dat eenmaal de nu ontbonden W.A. opnieuw geformeerd zal worden en dan in gesloten colonne en in volle uniform met vliegende vaandels en slaande trommen door Amsterdams straten zal marcheeren en dat alles met volledige toestemming van de overheid, die dan een andere zal zijn dan de tegenwoordige, n.l. een nationaal-socialistische.

De Misthoorn wil voortaan zoo regelmatig mogelijk een rubriek actueele reportage brengen, welke door zijn hoofdredacteur zal worden verzorgd.

De Misthoorn heeft zich nooit gemengd en wil zich ook thans niet mengen in den strijd tusschen de verschillende groepeeringen onderling, doch uitsluitend de nationaal-socialistische ideologie verbreiden.

In dit verband geven wij nu een artikel over de W.A. van de N.S.B. om de volgende week de S.A. van de N.S.N.A.P. onder de loupe te nemen, eventueel gevolgd door een slotbeschouwing, waarin een parallel wordt getrokken tusschen beide groepen en de Duitsche S.A.

Deze woorden sprak de Leider van de N.S.B. op 26 December 1935 in de Apollohal te Amsterdam, toen hij noodgedwongen tot de ontbinding van de toenmalige W.A. moest overgaan in verband met de inwerkingtreding van de Wet op de Weerkorpsen, welke door een plutocratenregeering was uitgevaardigd in den ijdelen waan, dat zij daardoor de nieuwe gedachte zou kunnen tegenhouden. Zij zijn in vervulling gegaan, deze woorden van Mussert, al zal hij zelf op dat moment niet hebben kunnen bevroeden op welke merkwaardige wijze dit nog eens zou geschieden.

Vijf dagen later, op Oudejaarsdag 1935, werden de standaarden en de stormvlaggen ingeleverd en opgeborgen, ...maar niet voorgoed. Want deze zelfde vlaggen zijn thans opnieuw uitgereikt en zij houden mede de herinnering levendig aan dien ouden, kleinen troep kameraden, wier militaire ongeschooldheid ruimschoots door den geestdrift voor hun idealen werd vergoed.

Toen na de Meidagen wederom een W.A. kon worden geformeerd, werd de desbetreffende opdracht in handen gelegd van Mr. A. J. Zondervan. Deze keuze was zeker niet toevallig, want èn als oud-commandant van de W.A. te Haarlem èn als zijn adjudant, moet Mussert dezen nog jongen strijder voldoende gekend en gadegeslagen hebben om te weten, dat hier de juiste man op de juiste plaats zou staan. Dat dit laatste meer is dan een holle frase, blijkt trouwens wel uit het feit, dat Zondervan er in geslaagd is om — nauwelijks vijf maanden, nadat hij de opdracht had aanvaard — een legertje van 5000 W.A.-mannen in uitstekende marschorde in de hoofdstad voor hun Leider te laten defileeren. Een demonstratie, die niet naliet op alle toeschouwers indruk te maken: de welwillenden werden gesterkt in hun vertrouwen op de toekomst en de tegenstanders konden er uit leeren, dat zij zich niet **nog** eens ongestraft aan Musserts politieke organisatie zullen kunnen vergrijpen! Na dit groote defilé hebben zich nog meerdere duizenden in de W.A.-gelederen geschaard.

Deze cijfers mogen op zichzelf den buitenstaander al weinig zeggen, maar zij krijgen beteekenis, wanneer men weet, dat bijna al deze jonge menschen uit de arbeidersklasse en uit den boerenstand voortkomen en zich de grootste opofferingen moeten getroosten om in dit front mee te kunnen marcheeren. Niet alleen materieel worden er offers van hen gevergd — de gemiddelde maandelijksche bijdragen beloopen ongeveer twee gulden, hetgeen voor de uiteraard smalle beurzen zeker niet onbeduidend is — doch tevens moeten ze, dikwijls onder moeilijke omstandigheden, een belangrijk deel van hun vrijen tijd afstaan om de verplichte oefeningen bij te wonen. Eén voorbeeld uit de vele? Neem dan die boerenjongens ergens uit de provincie Groningen, die, na hun zware dagtaak te hebben volbracht, 20 kilometer heen en 20 kilometer terug moeten fietsen om gedrild te worden. Weer of geen weer; en dat driemaal per week minstens.

Foto Archief

Defilé voor den commandant der W.A., Mr. A. J. Zondervan.

Hiervoor is meer noodig dan de zucht om in een uniform rond te loopen, zooals wij dien Unie-aanhanger eens smalend hoorden beweren.

Neen! Zij, die zulke offers weten te brengen, paren een bewondering afdwingende wilskracht aan een klaar besef, dat hun straks een taak wacht, welke vèr uitgaat boven de bevrediging van een persoonlijke eer- of praalzucht. Deze kerels weten welke strijd hier gestreden moet worden en zij zijn bereid, stuk voor stuk, om voor dezen strijd het hoogste in te zetten, namelijk zichzelf. De bron, die een dergelijke levenshouding kan voortbrengen, ligt binnen het kader van de oefeningen. Deze immers beoogen niet uitsluitend de lichamelijke ontwikkeling van de deelnemers, maar daarnevens en daarbovenuit een grondige politieke scholing.

Onvoorwaardelijke trouw aan beginselen kan alleen maar gevergd worden van iemand, die weet op welk zedelijk recht deze beginselen steunen en welke zedelijke waarde zij vertegenwoordigen. Daarom wordt den W.A.-man begrip bijgebracht voor de nationaal-socialistische volkswaarden en leert hij de voosheid zien van de proletarische en de plutocratische democratieën, die beide slechts de materie tot waardemeter verheffen, en het volk zèlf verguizen. In dit [illegible] vertegenwoordigt Musserts W.A. meer dan een physieke macht: gedragen door de gezamenlijk doorleefde idee, wordt ze tot een dynamisch element, tot de stootkracht der Beweging, in wier dienst ze staat en wier eer ze verdedigt. Want slechts wanneer deze laatste wordt aangetast — èn in geval van afweer — zal de W.A. er toe overgaan om van de bloote vuist gebruik te maken.

In het raam van deze politieke scholing dient men ook de beide kaderscholen van de W.A. te vatten, in Deurne en in Terborg, die bestemd zijn voor de opleiding van het lagere kader. Daar worden dus ook de mannen getoetst op de persoonlijke eigenschappen, die van een commandant moeten worden geëischt. Een vaste bezetting hebben deze kaderscholen niet, maar elke ban heeft den plicht om bij voortduring enkele menschen daar gedurende een of twee weken hun vacantie te doen doorbrengen. En de hier opgedane ervaringen zijn zoo gunstig, dat plannen bestaan om in de omgeving van Utrecht een Centrale Kaderschool te stichten.

We hebben nu iets van het wezen van de W.A. leeren kennen; we hebben ook van resultaten gehoord. Nu willen we wat van de practijk meemaken, van de dagelijksche werkzaamheid. Onze keuze valt op Den Haag, de stad, waar de W.A. verschillende malen zoo van zich

W. A. marcheert.... Foto Archief

heeft doen spreken, de stad ook, waar voor den eersten keer uit haar gelederen een jong leven werd weggerukt, door den blinden en toomeloozen haat, dien alleen maar een partijenstaat kan wakker roepen. We denken aan Peter Ton....

In de residentie dan worden we ontvangen door den heerbanleider, majoor J. E. Feenstra. Een merkwaardig man, deze majoor, want op het oogenblik, dat we dit schrijven, nu het bezoek reeds enkele dagen achter ons ligt, weten we nog steeds niet recht wat ons het meeste in hem aantrekt: zijn diepmenschelijke houding, welke trouwens in zijn geheele werk zoo duidelijk op den voorgrond treedt, of zijn, weliswaar beheerscht, doch niettemin strengmilitair optreden, dat het eenige juiste respect inboemt, n.l. het respect, dat gebaseerd is op het gevoel van méérwaarde. En wij weten van stonde af aan — later zagen we dit bevestigd — dat hier een man voor ons staat, die gehoorzaamd en bemind wordt.

W.A., Heerban Den Haag. Ze is eigenlijk nog te jong om geschiedenis te schrijven of zelfs om een behoorlijk overzicht over haar ontwikkeling te geven. En toch zou een simpele teboekstelling van het voorgevallene in de weinige maanden van haar bestaan materiaal kunnen opleveren voor een roman uit een dier bewogen episodes, welke aan een staatkundige omwenteling vooraf plegen te gaan. Wekenlang werd de W.A. geterroriseerd en gehoond door opgehitste Unie-elementen; wekenlang ook luidde het parool: „Niets terugdoen". Een dergelijke houding eischt discipline en zelfbeheersching, maar de tegenstanders moeten er niet de conclusie uit trekken, dat zij ongestoord hun provoceerend optreden kunnen voortzetten. Want toen de maat meer dan vol was, werd machtiging verleend om toe te slaan waar dit noodig mocht blijken. Het resultaat was, dat de W.A. zich in minder dan veertien dagen tijd meester maakte van de straat; orde en rust waren teruggekeerd. En op het hoofdbureau van politie ligt nog de bonte verscheidenheid van „wapens", die op „de-leeuw-in-den-pot-speldjesdragers" werden gevonden en een sprekende getuigenis afleggen van de mentaliteit dergenen, die ze wilden hanteeren. Tegenover dezulken vooral **geen misplaatst medelijden!**

Op het oogenblik valt er niet te slaan en er zal wel niemand zijn onder ons, die dit betreurt. Maar nu een tegenstelling: deze zelfde kerels, die de straten schoonveegden van de ongure elementen, de mannen van het vendel Peter Ton, kan men thans elken dag bezig zien met het uitdeelen van warme maaltijden aan kinderen uit de armste buurten van de residentie.

Heerbanleider Feenstra vertelt het ons met trots, met een gerechtvaardigden trots overigens: „We zijn begonnen in 't oude vendelkwartier in de Balistraat, waar we den kinderen uit een communistenbuurt warme maaltijden verstrekten. Het waren er aanvankelijk niet veel. Vijftien, hoogstens twintig. Maar we beleefden de vreugde van dit werk en we zagen hoe het wantrouwen van de menschen allengs plaats maakte voor waardeering en ten slotte voor dankbaarheid, toen ze merkten, dat dit socialisme-van-de-daad was. En toen wij dan ook een nieuw vendelkwartier konden openen in de Van Ostadestraat, besloot ik dit werk voort te zetten, zoolang het maar mogelijk was. Thans varieert het aantal kinderen, dat aan onze maaltijden deelneemt, tusschen 250 en 400; in het begin van de week minder, omdat de ouders dan als regel nog voldoende geld in huis hebben om zelf hun kinderen te voeden.

En de kosten? Ja, dat is een moeilijk probleem. Totnutoe hebben we ze uit eigen zak bestreden, maar het zal zeer de vraag zijn of we dit op den duur zullen kunnen volhouden, te meer, daar het aantal magen, dat gevuld moet worden, steeds toeneemt. We hopen echter, dat de autoriteiten zullen gaan inzien, dat er ook voor hen hier een taak ligt, n.l. om te zorgen, dat, indien het noodig mocht blijken, dit mooie werk voortgezet zal kunnen worden. Ook de bonnen vormen een moeilijkheid. Deze worden door onze leden bij elkaar gebracht, maar vet b.v. is schaarsch en dat krijgen wij dus ook niet al te veel. In elk geval, wij doen wat we kunnen."

Ja, ze doen inderdaad wat ze kunnen. Men moet ze zien, deze kerels, die, zelf veelal aan zwaar werk gewend, hier vader en moeder tegelijk spelen. Men moet ze zien, die groote, kwetterende en kakelende kinderfamilie, die

Foto Archief
De heerbanleider van den Haag, majoor J. E. Feenstra, en de hoofdredacteur van „De Misthoorn" bij de uitdeeling van warme maaltijden aan arme kinderen.

Die goede oude tijd!

Was er corruptie?

„Holland kende geen corruptie.
„Nu en dan een drek-eruptie,
„vaak slecht-riekend en omvangrijk,
„was volkomen onbelangrijk,
„naast de vrijheid en de baten,
„die 't systeem der democraten,
„zoo aan Christ'nen als aan Joden
„steeds zoo rijk'lijk heeft geboden",
zegt het Unielid van heden,
profiteur van het verleden.

Waar zij bovendien verklaren,
dat „gevallen" zeldzaam waren,
zochten wij in oude bladen
nog eens naar de vele „daden",
die de heeren eens begingen
en die in den doofpot gingen,
of, soms, voor de rechters kwamen,
die dan dikwijls, om de namen,
zeer ongraag schandaal verwekten
en het ergste vuil bedekten.

Crisisknoeiers, varkenstellers,
hooggeplaatste B.V.L.-ers,
steunverdeelers, advocaten,
politieke onverlaten,
ambtenaren der politie,
officieren van justitie
en zelfs menige notaris,
trots den eed, [illegible]
een der velen, zwarten, rooden;
en natuurlijk Joden, Joden!

Mannheimer genoot protectie.
Zijn Van Schaick-De Vlugt-connectie
maakte hem tot Nederlander,
hem, den boef als wel geen ander.
Oud was Barmats advocaatje,
't leek op dief en diefjesmaatje,
maar Oud, van 't vrijmets'laarskader,
werd minister, burgervader,
en 't régime der democraten
heeft dat alles toegelaten!

Goseling, ook Excellentie,
brak het recht door interventie.
In de R.K. Oss-sche vuilzaak
was de eer voor hem slechts ruilzaak.
Maar de eer van de politie
brak hij niet, noch hun ambitie.
Hoewel hij die mannen vloerde,
met zijn hulp Speyart van Woerden,
krijgt hij straks met al zijn boeven
nog eens eerlijk recht te proeven!

Zagen wij niet vele heeren,
van de Joden profiteeren?
Nieuwe landbouwcrisiswetten,
om de boeren af te zetten
heeft Verschuur er door gekregen.

Bij 't debat was hij verlegen,
maar — vriend Sally was aanwezig
en die hield een bode bezig
om het antwoord op de vragen
't Jodenknechtje aan te dragen.

Bij de zuivel-vet-centrale
kon men zijn licenties halen,
maar zij bleek een ruime gever
voor de Joodsche Unilever,
want die kreeg de reuzen-quote.
En de eigen landgenooten?
Nu, die deelden met zijn allen
wat de Jood zoo eens liet vallen.
Wie niet politiek bevriend was
kwam eerst als de Jood bediend was.

Philips hebben wij zien kampen
voor zijn gas-gevulde lampen.
Als 't patent was afgeloopen
mocht die iedereen verkoopen.
Wat gebeurde? De regeering,
zorgzaam voor de Philipsnering,
ging d'octrooitijd wat verlengen
en op 18 jaren brengen!
't Hield de Kamer niet lang bezig;
Koning Philips was aanwezig!

Zoek, en gij vindt honderdtallen
democratische gevallen
waar de [illegible]
maar een vriendje zich aan opricht.
Onderkomens moest men bouwen
voor ons leger! Het vertrouwen
werd, zèlfs hier, alom geschonden.
Wal-constructies zijn gevonden
die je in elkaar kon — trappen;
slecht gemaakt — om maar te gappen!

Nu moest men sociaal beheeren
en ging dus distribueeren.
Maar — men kan hier alles koopen
wat men wil, en zelfs bij hoopen.
Profiteurs van andrer nooden,
eeuwenlang geschoold door Joden,
zien wij thans het land afreizen,
schacherend met woekerprijzen,
door corruptie aangevreten,
nooit geplaagd door een geweten!

Profiteurs van andrer nooden,
eeuwenlang geschoold door Joden,
dorre materialisten,
dikwijls goed vermomd als Christen,
met één liefde slechts: de knaken,
deden hier en doen hun „zaken".
Vroeger konden zij gedijen
bij de gratie der partijen,
maar bij voorkeur zijn ze heden
rechtgeaarde Unie-leden.

eensklaps tot zwijgen komt, als het snerpende fluitje van den hopman gaat. „Stilte! Wie bidden wil, kan het nu doen." Een oogenblik rust. De een prevelt wat voor zich uit, de ander zit met een half oog naar zijn buurman te loeren, het andere oog op de dampende soep gericht. Weer een fluitje. „Eet smakelijk." Het rumoer breekt weer los; als uitgehongerde wolven vallen ze op de snert aan. Deze laatste is overigens uitstekend; we hebben er van meegegeten en kunnen er dus over praten.

En de reactie van de ouders? In één maand tijd 110 nieuwe leden uit deze arme buurt. Ja, er zijn er natuurlijk enkelen bij, van wie dit niet gemeend is. Maar de meesten doen het van harte, uit overtuiging, omdat ze thans voor hun oogen zien, wát nationaal-socialisme eigenlijk beoogt. Wie den kinderen goed doet, doet den ouders goed.

Dit is een staaltje van werkzaamheid van de W.A. Er wordt meer gedaan, in den Haag, ook in andere plaatsen. Ook in het algemeene organisatieverband. Zoo schreven wij nog niet over de muziekcorpsen, waarvan er reeds een tiental bestaan of in wording zijn, en over „De Zwarte Soldaat", het aantrekkelijke orgaan, dat alle leden kosteloos ontvangen. Het is alles te veel om in dit bestek op te nemen en dat behoeft ook niet. Hoofdzaak toch is, dat onze lezers een indruk krijgen van deze veel ge-

HET JOODSCHE VRAAGSTUK VIII.

De Joden in de verspreiding (diaspora).
Raskenmerken van Oost- en West-joden.

De zwerftochten en verhuizingen der Joden in de diaspora hadden in hoofdzaak langs twee wegen plaats:

1. van Palestina uit **over den Kaukasus** en **Klein-Azië** naar Z.O. Europa. Hiervan stammen de Asjkenasim of Oost-Joden. die zich in Zuid- en Zuid-West-Rusland (Oekraïne) tot in Polen vestigden;
2. van Palestina uit **langs de kusten der Middellandsche Zee** naar het W. tot in Spanje, Portugal en Zuid-Frankrijk; de afstammelingen hiervan heeten Sephardim (Portugeesche en Spaansche Joden).

In de Middeleeuwen bereikten de Zuid-Joden Spanje en vandaar, de Rhône volgend, den Midden-Rijn, den Elzas en Frankfurt a. d. Main. Een groot deel dier Z. Joden werd in 1492 uit Spanje verdreven en vluchtte o.a. naar N. Afrika en Turkije, ook naar Syrië en Damascus en Aleppo (Noord-Syrië), waar ze Spaniolen werden genoemd en zich met de bevolking vermengden.

Een afzonderlijk deel der Oost-Joden vormen de Joden, die uit het Noorden van Voor-Azië naar den Kaukasus verhuisden, waar zij onherbergzame woonplaatsen vonden, totdat ze tot de ontdekking kwamen, dat benoorden het gebergte een rijker en vruchtbaarder gebied hun een veel voordeeliger veld ter exploitatie bood. Daar aangekomen, verbleven zij er gedurende langeren tijd, waarin zij zich aanzienlijk met de daar wonende, oorspronkelijke volken vermengden, om zich vandaar uit weer over de Oekraine, Polen enz. te verspreiden. Gewoonlijk worden zij „Poolsche Joden" genoemd. Zij onderscheiden zich door strenge trouw aan „de Wet" en aan hun oude kleederdracht. Meermalen zijn ze blond of rood van haar en dragen ze een vollen baard.

Deze Oost-Joden vestigden zich in de 8ste eeuw na Chr. ook in de Krim en in Byzantium, het latere Constantinopel, thans Istanboel, met 70.000 Joden, ongerekend de bastaards. Door de vermenging met Vooraziatisch bloed is hun inslag daarvan grooter dan bij de Sephardim. Belangrijk voor hen is ook de inslag met Chasarenbloed, een mengvolk van Turken uit Binnen-Azië en Oost-Europeesche volken van den Finsch-Hongaarschen taalstam, die in de 6de en 7de eeuw bij den benedenloop van Wolga en Don woonden tot aan de kusten van de Kaspische en de Zwarte Zee. In de 10de eeuw ging het Chasaren Rijk te gronde, dat tevoren een belangrijken handel had gedreven met Klein-Azië, Binnen-Azië en Indië. Daardoor had het vele Joden tot zich getrokken. Deze hadden er ten slotte zoo grooten invloed gekregen, dat het Vorstenhuis en de aanzienlijke klassen van het Chasarenvolk tot het Joodsche geloof overgingen en in de Joodsche bloedsgemeenschap werden opgenomen (800—1000 na Chr.). De Chasaren waren een mengproduct van mongoolsch en Vooraziatisch bloed met Oost-Baltisch. (Zie boven). Door deze menging werd het verschil tusschen Oost- en West-Joden aanzienlijk vergroot.

N.V. „Monopol" Automobiel Import Mij. BREDA
Autobusbedrijf, garage en stalling
Reparatie-inrichting, Benzinestations
Verkoop: Olie, Benzine en Banden

Eerst in de 12de eeuw drong het Oost-Jodendom door naar Polen, Noord-Rusland (Koerland en Lithauen) en West-Pruisen; ook naar de Oekraine, Galicië en Wolhynië (Z.O. Polen en N. Oekraine).

In Oost-Europa had ten slotte ook nog een vermenging der Joden met Oostisch bloed plaats.

Ten slotte geeft Prof. Günther voor de Oost-Joden aan een mengsel van 8 rassen:
Vooraziatisch-, Oriëntaal-, Oostbaltisch-, Oostisch-, Mongoolsch-, Noordsch-, hamitisch (aethiopisch)-negerbloed. Zij vormen 9/10 der Joden ter wereld.

Voor de Sephardim geldt een mengsel van: Oriëntaal-, Vooraziatisch-, Westisch-, hamitisch (aethiopisch)-noordsch-negerbloed.

Om dit onderdeel van het Joodsche vraagstuk te besluiten, laten we hier nog de raskenmerken van het tegenwoordige Jodendom volgen, natuurlijk als gemiddelde van een groot aantal waarnemingen en metingen:

De Jood is klein van gestalte, 1,63 m lang volgens de Jewish (Joodsch) Encyclopaedia, volgens andere bronnen 1,61—1,65 m. De geslachtsrijpheid treedt bij beide geslachten vroeg in (Dr. Theilhaber). De beenen zijn kort in verhouding tot het lichaam, dat een ineengedrongen indruk maakt. Ook de armen zijn kort. De beide laatste kenmerken gelden alleen bij de Oost-Joden. De borstkas is zwak ontwikkeld en de spanwijdte bij horziontaal uitgestrekte armen is niet groot. (Bij een hamitischen inslag komen zeer lange armen met smalle handen en vingers voor).

Het lichaam toont neiging tot vetafzetting, tot dubbelen kin en vetten hals.

De Jood is kortschedelig, behalve de Turksche Joden. De lippen zijn dikker en wellustiger, dikwijls met vooruithangende onderlip. De oogen zijn een weinig vooruitliggend in de oogkassen, de oogleden dik, waardoor een heimelijk-listige blik ontstaat. (Zie Jew. Encycl.). Ook een zinnelijk loerende blik. De ooren zijn groot en staan uit, van het hoofd afgekeerd; ze zijn hooger geplaatst dan bij de niet-Joden. De bekende Jodenneus komt minder voor dan men meestal denkt; vooral is dit bij de Joden in Rusland en Galicië het geval. De neusvleugels zijn dik en liggen hooger dan het neusuiteinde, dat dikwijls haakvormig gekromd is. Deze neusvorm behoort eigenlijk bij het Voor-Aziatisch ras. De huidkleur is matgeel.

Lichaaam en gezicht zijn sterk behaard. Kroeshaar wijst op een negerinslag, doch komt ook bij blonde Joden voor, die vrij talrijk zijn (hier 10%, in Galicië 23—25%), evenals roodharigen. De oogen zijn meest bruin, maar er komen ook blauwe tot groene en grijze oogen voor. Blauwe zijn het zeldzaamst (5 tot 16%). De Joodsche huid heeft een sterken geur; elk ras heeft echter een eigen huidgeur.

Tenslotte nog: het bekken der Jodinnen is al op de leeftijden van 15—18 jaar ruimer gebouwd. (Wordt vervolgd).

---

noemde en nog zoo weinig gekende organisatie, wat ze nastreeft, wat ze is.

De W.A., een militaire organisatie. Ze helpt het sprookje de wereld uit, dat ons volk in wezen anti-militaristisch zou zijn. Dat dit niet zoo is, wordt trouwens wel bewezen door de vereering, welke keurwapens als dat van de mariniers en van de marechaussee ten deel vielen.

De W.A., een samenstelling van het beste van den geest uit ons vroegere leger en het beste van den geest uit de N.S.B.

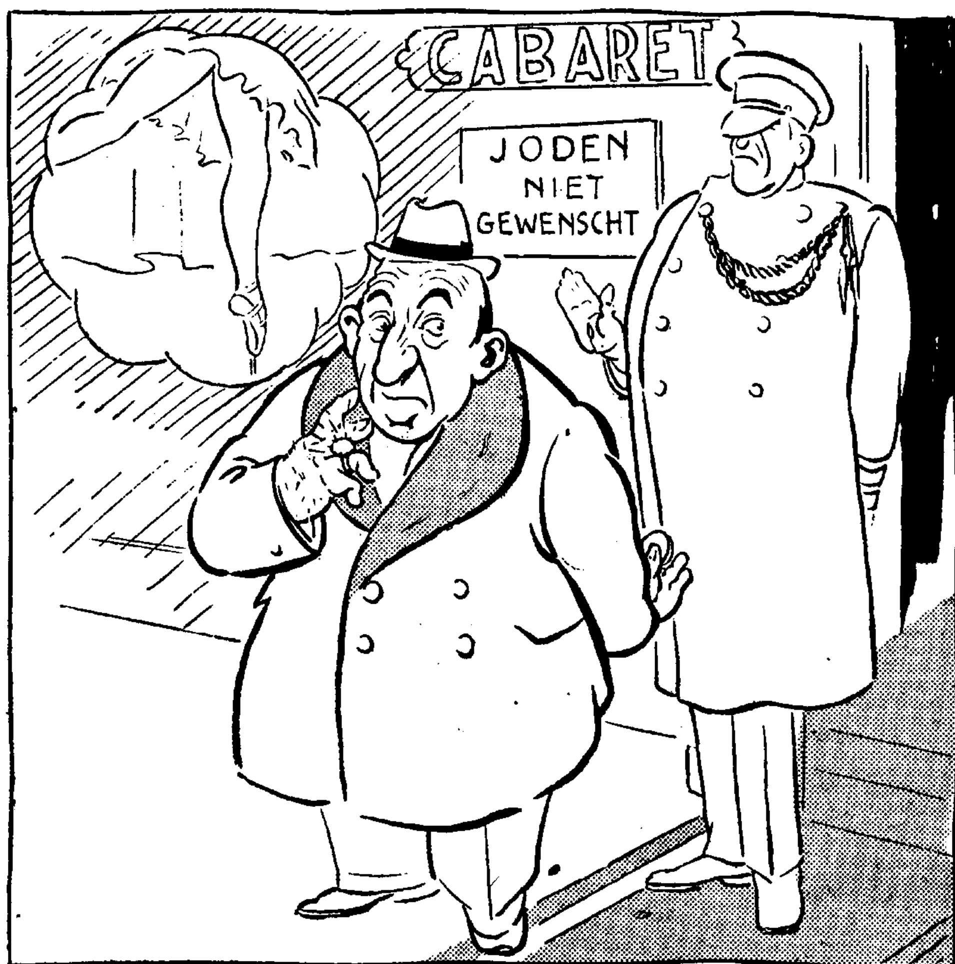
Trouw aan haar Leider, trouw aan de nationaal-socialistische beginselen, trouw bovenal aan het vaderland, waaraan zij gebonden is en het volk, dat zij liefheeft, staat ze daar om Nederland een waardige plaats te geven in het Europa van straks!

— — — — — — — — — — —

Tot slot hier nog een woord van dank aan den chef van den staf, Heerbanleider H. C. v. 't Hof en aan het Hoofd van den Dienst Voorlichting, opperhopman J. J. v. d. Hout, die bij ontstentenis van den Kommandant zich op bijzonder prettige wijze van hun taak als gastheer en voorlichter hebben gekweten.

M. H. GAUHL & Co.
Bontwerker voor het betere genre
Den Texstraat 10
AMSTERDAM — Telefoon 37426

GRENSLANDPROBLEMEN.

Een reis naar Polen.

III.

Ingekankerde haat tegen alles wat Duitsch was hadden de Polen en dat was dan ook ongeveer hun eenige positieve eigenschap. Organisatievermogen en kultuur ontbraken hun geheel. De logische gevolgtrekking daaruit is, dat zij ook niet het vermogen bezitten een werkelijken staat op te bouwen. Duitschland heeft deze consequentie getrokken, zooals het Nationaal-socialisme alle consequenties zal trekken, ook al schijnt het een oogenblik, dat een zekere lakschheid of goedmoedigheid de reden zal zijn, dat de soep niet zoo heet gegeten wordt als zij wordt opgediend. Het is echter ook duidelijk, dat niet alleen het gemis aan organisatievermogen en kultuur de oorzaak is geweest van het opheffen van den Poolschen staat. Over de oorzaken hiervan, die rechtstreeks verband houden met de organisatie van het Nieuwe Europa vanuit zijn scherp-onderscheiden volksche eenheden, een volgende maal meer.

Oosteuropa is nog een vacuum — de mogelijkheden op allerlei gebied zijn er enorm. Ondanks het feit, dat dit deel van Europa uitgestrekte streken met vruchtbaren en rijken bodem bevat, staat de ontwikkeling van landbouw en grondstoffenproductie nog op zeer lagen trap. Nergens in het Oosten kan men bijvoorbeeld het peil van landbouw of zuivelbedrijf nog vergelijken met hetgeen de Hollandsche, Friesche of Deensche boer hierin bereikt heeft. Doch juist deze achterstand geeft een redelijke verwachting op het succes van de plannen tot uitbreiding en intensiveering van de productiecapaciteit van het Oostelijk deel van ons Continent.

De ontsluiting van dit gebied voor de totale Europeesche Gemeenschap is voor een deel voortgevloeid uit de internationale verhoudingen, die meer en meer de tendenz van continentale scheiding beginnen te toonen. Naast de reeds lang bekende Amerikaansche Monroeleer zien wij ook Europa en het verre Oosten zich tot Monroe-eenheden vereenigen, al is de basis van deze aaneensluiting dan ook niet in alle gevallen dezelfde. De Amerikaansche Monroedoctrine kan men als een zuiver politiek beginsel opvatten. In Europa ziet men naast de politieke beweegredenen ook — en wel voornamelijk — het organisch beginsel van het wederzijdsch nut der onderlinge aaneensluiting op den voorgrond treden. Bovendien is deze Europeesche Gemeenschap niet iets geheel nieuws, als in Amerika. Duizenden jaren geleden hadden de volken van Noord- en Noordwest-Europa al uitgebreide verbindingen met het Zuiden en Zuidoosten van dit Continent. De oude Helleensche mythen, zooals het verhaal van Jason en zijn Argonauten, spreken al over de tochten, die deze mannen in een grijs verleden maakten naar Kolchis (tusschen Zwarte Zee en Kaspische Zee) en de wateren van Noordwest-Europa, terwijl onder de Germaansche volken in het Noorden de sage van Odins terugkeer uit het Zwarte Zeegebied naar Zuid-Zweden leeft. Overigens behoeven wij slechts te herinneren aan de historische tochten of volksverhuizingen der Kelten, Goten, Vandalen of Noormannen, die zich voornamelijk uitstrekten over het hun bekende en vertrouwde gebied: Europa.

Het is duidelijk, dat de hernieuwde ontsluiting en organisatie van dit verwaarloosde deel van Europa geen kans van slagen heeft, wanneer niet in de eerste plaats gezorgd wordt voor de noodzakelijke orde. Hoe zou men de boerenbevolking van Oosteuropa op een hooger agrarisch ontwikkelingsniveau kunnen brengen, de grondstoffenwinning door betere techniek intensiveeren of de koopkracht voor de industrieele producten van Westeuropa kunnen verhoogen, wanneer bijvoorbeeld de Balkan, het Donaustroomgebied en de Poolsche en Weichselruimte nog in den Versailles-chaos verkeerden, waarin zij na den Wereldoorlog door politieke Volkenbondsuilskuikens en intelligente anti-germaansche machten gestort waren? Hoe wil men de kinderen der dorpsschool iets bijbrengen, wanneer de onderwijzer in den bak wordt gestopt en de burgemeester, de pastoor en de dokter het schoolgeld van de onder elkaar krakeelende jongens opstrijken?

Het is daarbij slechts van secundaire beteekenis, wanneer de uiterlijke verschijnselen der onderlinge oneenigheden worden onderdrukt, zonder de eigenlijke oorzaak weg te nemen. Duitschland, als Centraal-Europeesche mogendheid, met een door geen enkele combinatie van tegenstanders te bereiken militaire macht, zou er gemakkelijk genoeg toe in staat zijn de Oosteuropeesche ruimte onder zoo'n sterken militairen druk te houden, dat het met het uitbreken der gebruikelijke onderlinge twisten voortaan afgeloopen zou zijn. Daarmede zou het een symptomalogische orde bereiken, zonder echter een wezenlijke waarde. Deze orde is de

imperialistische orde van de oude Pax Romana of van de moderne Pax Brittanica. Het Nationaal-socialisme gaat van andere grondslagen uit en tracht de oorzaken der wanorde te elimineeren, die hier deels in de kapitalistische overheersching der Westelijke Mogendheden, deels in de verwarde dooreenstrengeling der volksche kernen lagen.

Aan deze imperialistische overheersching door Frankrijk en Engeland is intusschen een eind gemaakt. Er zijn er in ons land nog velen, die dit niet aannemen, daar Engeland nog steeds vecht. Zij, die zoo spreken, hopen of gelooven of redeneeren, doch kennen slechts Engeland — en dit dan nog meestal zeer onvoldoende. Als zij ook het nationaalsocialistische Duitschland kenden, zouden zij van hun waan genezen zijn en weten, dat er geen menschelijke macht ter wereld meer is, die den dag van het noodlot nog van Engeland vermag te keeren.

Aan het wegnemen der tweede oorzaak van de Oosteuropeesche wanorde, de chaotische volksche situatie, wordt op het oogenblik al hard gewerkt. Zooals men uit de dagbladen heeft kunnen lezen, zijn de volksduitsche minderheden uit verscheidene Oosteuropeesche staten, waar zij geïsoleerde Germaansche eilanden temidden van een vreemdrassige bevolking vormden, verwijderd en naar het vroeger onder Poolsche heerschappij staande Oostduitsche gebied overgebracht. Anderen, tot de Poolsche of Oekrainsche bevolking behoorenden, werden voor de keuze gesteld in het Duitsche gebied te blijven of te verhuizen naar het Oostelijk deel van Polen, dat door de Russische troepen was bezet. Deze keuze was meestal niet moeilijk en zelfs vele Jodenmischpochen verkozen het ghetto in Duitsch gebied boven de vrijheid onder Russische heerschappij. „Wij vertrouwen op den Führer", sprak een der Joodsche ghetto-burgemeesters, „omdat hij gezegd heeft, dat het Jodenvraagstuk in Europa opgelost zal worden."

De volksduitschers uit Wolhynië, Bessarabië of de Baltische landen aan de Oostzee keeren hier weer terug naar ouden, heiligen Germaanschen bodem. In deze streken hebben eenmaal de Ridders der Duitsche Orde de grenswacht der volken van Duitschen bloede gevormd, waarvan nu nog hun trotsche Marienburg getuigt. Hierheen brachten eenmaal de schepen der Hanse het laken uit Brugge en het aardewerk uit Delft. Op dit land heeft vooral het Nederduitsche volk zijn onuitwischbaren stempel gedrukt in de baksteenarchitektuur van de oude steden in het Weichsel- en Warthegebied.

Ondanks deze hernieuwde kolonisatie met volksduitsche boerenbevolking uit verder oostelijk en noordoostelijk gebied, die door haar omvang een ware volksverhuizing mag worden genoemd, blijft dit Oostduitsche land nog steeds tot het opnemen van groote aantallen kolonisten in staat. Ongetwijfeld liggen hier ook voor Nederlandsche landbouwers nog enorme mogelijkheden. Men mag immers aannemen, dat er aan de verspilling van volkskracht door kolonisatie ln den ouden vorm naar overzeesch gebied, zooals Canada, een eind is gekomen. Onze naar het Amerikaansche Continent geëmigreerde boerenbevolking, die zeker niet tot het slechtste en passiefste deel van het Nederlandsche volk behoorde, is door deze emigratie praktisch voor het Nederlandsche volksgeheel verloren gegaan en moet daarom ook voor de Europeesche Gemeenschap worden afgeschreven. Emigratie zal echter voor ons land noodzakelijk blijven, willen wij ten slotte niet als haringen in een ton gaan leven. En dan wordt kolonisatie van het Nederlandsche boerenoverschot naar dit oudnederduitsche gebied, waar de verbindingen met den geboortegrond in het Westen eenmaal zoo sterk zijn geweest en in de toekomst opnieuw geïntensiveerd zullen worden, de aangewezen weg. Kolonisatie in het Weichsel- en Wartheland beteekent voor het volk der Lage Landen aan de Noordzee geen willekeurige verstrooiing van het zaad, doch systematische uitzaaiing van volkskracht in de Oostelijke grensgebieden van de eigen Germaansche, Nederduitsche ruimte; het beteekent de hernieuwde aanknooping der banden, die gelegd werden in den tijd, toen de haven van Danzig wemelde van honderden Hollandsche koopvaarders.

Om hier in de Oostelijke grensgebieden van het Germaansche land een gezonde ontwikkeling te bevorderen en het Germaansche wezen van land en volk te handhaven, zal een grondige saneering der huidige bevolking en afdoende bescherming tegen moreele en lichamelijke degeneratie in de toekomst noodzakelijk zijn. Deze saneering, waarmede men intusschen al een aanvang heeft gemaakt, is bijvoorbeeld in zulke echt-Poolsche steden dringend noodig, waar de hygiënische toestanden van woningen en bewoners van dien aard zijn, dat de bevolking rechtstreeks lichamelijk gevaar loopt. Ook kan in sommige gevallen door sterke verjoodsching of vermenging met Poolsch bloed lichamelijke en geestelijke ontaarding der Germaansche bevolkingsgroepen verwacht worden.

(Slot volgt).

Radio Technisch Bureau „RAHA", — Rotterdam
Groene Hilledijk 173, Telefoon 71902
Noordmolenstraat 27, Telefoon 43553
Mathenesserweg 40, Telefoon 37640

Sinds 1854
HOLLANDIA-WATER
Neêrlands nationale bron!

RAS-ERFDEEL-OPVOEDING

DE VRIJHEID BINNEN DE GRENZEN VAN EIGEN WEZEN.

Als het wezen van een mensch, als zijn aard door de erfelijkheidswetten is bepaald, wat heeft het dan nog voor zin om ons druk te maken over zijn opvoeding?

Met die vraag trachten tegenstanders van de nieuwe bewustwording onrust en onbehagen te zaaien onder de twijfelenden en de zwevenden tusschen hoop en vrees.

Maar een moeder, die haar kind begrijpt, heeft geen geleerden bijstand noodig, om onmiddellijk het juiste antwoord te vinden:

„Waarom ik mijn kind opvoed? Wel — omdat de ziel van mijn kind een akker is, die verzorgd moet worden, omdat op den bodem der ziel koren en onkruid beide hoog op kunnen schieten, al naar zaad en bestel...."

Zoo is het. Zij weet, dat niet op iederen grond ook maar alles groeien kan, dat er voor iedere grondsoort aardeigen en aard-vreemde planten bestaan.

En hoè deze bodem der ziel is samengesteld, wat voor krachten in dezen aard werkzaam gemaakt kunnen worden en reeds werkzaam zijn, welke vruchten daarom wèl gedijen kunnen en welke niet — kijk, juist deze dingen **heeft de op de karakterkunde toegepaste erfelijkheidsleer nu reeds tame**lijk scherp omgrensd. Maar men bedenke wel: de akker, de ziel **is** er en daarin kan niets wezenlijks worden veranderd of er aan toegevoegd.

Alle zaad, dat in de ziel wordt uitgestrooid, en dat ook inderdaad ontkiemt, schiet toch wortel in **denzelfden** bodem.

Men kan ook het mooie beeld van het weefgetouw nemen, om een idee te krijgen van de vrijheid in de ontwikkeling van de menschenziel.

Het wezen van den mensch, zooals dit is bepaald door zijn erfeigenschappen, kunnen wij daarbij voorstellen als de schering, het vaste en onveranderlijke spansel van de in hem werkende krachten.

Deze schering geeft de innerlijke structuur en bepaalt tevens de grenzen van het weefsel, n.l. de uiterste grenzen van de mogelijke ontwikkeling.

En nu werken de uiterlijke invloeden, waaronder de omgeving, de opvoeding enz. op deze schering en verrijken deze met den inslag.

Wat een mogelijkheden, wat een variaties, wat een bonte afwisseling!

Ja — maar geen wever kan buiten de begrensdheid van de scheringdraden weven, of iets opzetten, dat met dezen gegeven opzet geen rekening houdt.

Zoo kan de moeder alle krachten inspannen om door opvoeding iets anders te bereiken dan in den erfelijken aard van haar kind besloten ligt, maar.... het zal haar nooit gelukken.

Nu loopen er jammer genoeg heel wat menschen rond, met de eerzucht om „boven hun eigen aard of aanleg uit te komen" en zich met een anderen aard te vereenzelvigen.

Maar aangezien aard, wezen, soort in den grond hetzelfde beteekent als erfdeel, zijn dit derhalve allemaal innerlijk gebroken wezens.

Daarom is het eerste wat de erfelijkheidsleer ons doet begrijpen:

„Leer uw kind naar zijn eigen aard te leven, leer het zijn eigen aanleg niet alleen als een gave, maar ook als een eervolle opgave te beschouwen."

Want ieder mensch komt op een of ander tijdstip wel eens in botsing met zijn medemenschen of komt in een dusdanig moeilijke positie, dat hij wel zichzelf (zijn karakter) ontrouw zou willen worden. Vooral dan, als de omgeving zijn zielenood niet verstaat en met onbegrip en botte hardheid antwoordt op zijn uitingen.

Ook bij het kind is dit zoo, ofschoon juist het kind deze gewelddadigheid tegen zijn wezen wel zeer fel, maar tevens niet bewust voelt. In zulke oogenblikken is de vaste hand van vader of moeder noodzakelijk.

Neen — daarbij behoeft niet veel gepraat te worden over allerlei belangelooze zaken. Het komt erop aan, dat het kind werkelijken bijstand, hulp, vindt.

H. J. SCHELLAARS
Graaf Florisstraat 99 — Rotterdam
Import Zundapp Motorrijwielen
Stoye Zijspanwagens

De beste opvoeding is daarom: het kind vóór-leven, voordoen hoe het leven naar onzen aard doorleefd en beleefd kan en moet worden.

Het spreekt vanzelf, dat de erfelijkheidsleer geen verontschuldiging kan worden voor onbeheerschte driftmenschen of wezenlooze slappelingen om te zeggen: „Ja — ik ben nu eenmaal zoo — daar kan ik niets aan doen."

Want tot het aanvaarden van der vaderen ziele-erfdeel behoort óók, dat men de gevaren, die aan iederen geërfden schat verbonden zijn, moedig in het oog vat en deze met alle wilskracht in toom houdt.

Voor de ouders beteekent daarom de trouw aan het wezen van hun kind en de aanvaarding van zijn aanleg en leven ook: steeds weer dezen aanleg besnoeien, waar wilde woekeringen optreden. Of, om ons eerste beeld te gebruiken: de akker moet gewied worden, wil het onkruid niet dichter gaan opschieten dan het koren.

Een bijzonder veel voorkomende opvoedingsfout is wel deze, dat men den tegenzin tegen eigen aanleg op het kind afreageert, zoodra dit dezelfde onaangename eigenschappen gaat vertoonen.

Dikwijls probeeren de ouders het kind een anderen aanleg, een andere geaardheid bij te brengen. Dit kan niet anders dan tot verbittering en ongelukkige levens en teleurstellingen leiden.

Want de gevaren, die in eigen aanleg besloten liggen, kunnen niet buiten de grenzen van eigen aard bestreden worden, maar slechts binnen eigen wezen met goed gevolg worden tegengegaan.

En ook als men binnen de grenzen van eigen erf-aanleg blijft, moet men steeds blijven toezien, dat men geen onmogelijke verlangens wil bevredigen.

Niet ieder kind is een begaafd handwerker of een groot kunstenaar. Aanleg wordt tot zwakheid, zoodra men er té hooge eischen aan stelt. Maar blijft eigen aard zichzelf trouw, dan kan aanleg een kracht worden, als ouders, opvoeders en kameraden dan ook niet iets anders trachten te forceeren, dan wat in dien aanleg aanwezig is.

Het eerste wat ouders en opvoeders dan ook behooren te bezitten is **het begrip voor de grenzen van den aanleg.**

Maar hoevelen weten niet reeds van hun zuigeling wat het kind „later worden moet...."

Hoeveel kinderlevens worden niet tot een jarenlange kwelling door de dwaze **eigenliefde van pronkzuchtige ouders, die hun wenschdroomen voor ouder**liefde aanzien!

Wij hebben de kinderziel met een akker vergeleken. Het wordt nu tijd dit beeld te corrigeeren. Want in werkelijkheid heeft de ziel zoovele eigenschappen in haar stramien van functies, dat wij het veld van de ziel zouden moeten beschouwen als een akker, van de noodige organen voorzien om zelf uit de duizenden zaden te kiezen, die in de groote wereld van de omgeving aanwezig zijn.

Goed en kwaad, waarheid en leugen, mooi en leelijk, dapper en laf — dit alles wacht op de ziel in de ruimte der vrijheid, die voor de moeders en opvoeders tegelijk de ruimte der verantwoordelijkheid is.

Maar als een echter MOEDER de wenschen eens goed doordenkt die zij over het leven van haar kind koestert, dan komt er naast een reeks persoonlijke verlangens tevens een heele bundel wenschen te voorschijn, die voor alle moeders van eenzelfden aard en aanleg gelijk is.

Hier blijkt, dat er boven het gebied van eigen geërfden aanleg een groot gemeenschappelijk veld is, waar alle moeders uit een volk, uit een raskern of stam, elkaar vinden in zooverre als zij waarlijk moeders en niet slechts eigenaressen van kinderen zijn.

Meestal hebben deze moeders voor deze hoogere wenschen niet eens woorden die zij uit kunnen spreken.

Meestal bepalen zij zich tot het vóórleven en tot het voorbeeld.

En juist hier betreft het de groote deugden, die wij rechtschapenheid, tucht, kameraadschap, offerbereidheid, gemeenschapszin, eergevoel, trouw, liefde, dapperheid en plichtsgevoel noemen. Al datgene dus wat tot de houding, den levensstijl van de groote, schier mythische voorouders behoort.

Deze deugden — zijn zij niet allemaal, zonder uitzondering, geschikt voor het volkskarakter zooals wij dit als der vaderen erfdeel hebben te aanvaarden en te leeren verstaan?

Ja, daar is geen twijfel aan. Maar passen deze deugden eigenlijk niet bij de erfkarakters van àlle volken?

Juist — maar bij ieder volk en bij ieder ras **uiten** zich deze dingen anders. Ieder ras is dapper, maar op **zijn** manier. Ieder volk heeft een soort kameraadschap, maar de manier, waarop die zich uit, verschilt.

Omdat ieder volk een andere „houding" heeft, een anderen „stijl".

Daarom is de waarlijk rasbewuste mensch niet een verachter van andere rassen, maar iemand, die het anders-zijn der anderen heeft begrepen en naar waarde leeren schatten.

Wat bindt nu al die individuen met hun verschillenden erfaanleg tot een germaansche volksgemeenschap? Hoe **kunnen al die verschillende menschen, die weliswaar allen min of meer tot één** ras behooren, inderdaad tot een levende volkengemeenschap worden?

Men kan immers niet liefhebben, niet offerbereid zijn en niet trouw blijven op zichzelf. Al deze deugden moeten immers aan tallooze dagelijksche kleinigheden omhooggroeien en zich daarbij als deugdelijk bewijzen!

Welnu, het oefenveld der deugden is het terrein van de gezamenlijke historische taak, omgrensd door de heg der volkszeden.

Want alle opvoedkundige moeiten zijn tevergeefsch, zoolang de deugden in de omgeving van het kind niet op precies dezelfde wijze worden opgevat en beoefend, als zijn moeder die vóórleeft. Ontbreekt die klankbodem, dan ontaardt de opvoeding in sektariërsgedoe en is er van „volk" geen sprake meer.

In plaats van recht en deugd komen dan internationale begrippen zonder wezenlijke waarde voor het leven der ziel en de gedragingen in het leven.

En hier hebben wij de kern van de vraag: „waarom opvoeding?" geraakt. Het antwoord luidt n.l.: „Zonder opvoeding geen volk, zonder volk ook geen toekomst voor den enkeling."

Het ras schept reeds scheidingen, de erfaanleg brengt opnieuw veelvuldigheid. Dit kan rijkdom zijn, maar ook versnippering.

Dat de rijkdom van ons erfdeel niet in heillooze versplintering in ongebonden individuen ten onder gaat: dat is de beteekenis van opvoeding in volkschen zin.

Opvoeding wil daarom in den grond van de zaak zeggen: het inzetten van de nakomelingschap in de zeden, wetten en opgaven van het volk. Pas met betrekking tot de volkszeden, de volkswetten en de taak van het volk in een bepaald tijdvak krijgen begrippen als trouw, dapperheid, gemeenschapszin e.d. ook innerlijke waarde: Zonder deze gerichtheid blijven het allemaal holle woorden, zooals dit de laatste tientallen jaren ook inderdaad het geval was.

Het is duidelijk, dat daarom bij de volksche opvoeding de school niet de voornaamste rol speelt.

Want het **kweeken** van de groote volksche deugden is niet iets, wat men met leerplans en weekroosters tot stand brengt, maar een zaak van hart en wil.

Levenshouding kan men niet uit boekjes leeren, het is geen hersentaak. Levenshouding moet in het leven zelf gevonden worden.

Daarom zijn volksche jeugdorganisaties, arbeidsdienst en leger de reusachtige en belangrijkste vormingsinstituten van het zich weer bewust wordende volk. Zij zijn belangrijker dan scholen en universiteiten, want in hun gelederen wordt de levenshouding beproefd en gevormd in aanraking en botsing met de kleine dingen des dagelijkschen levens, die onophoudelijk eischen, dat men „zijn houding bepaalt".

Hierdoor staan de **moeders** ook in een eigenaardige verhouding tot het geheele volk; in een verhouding van wederzijdsche afhankelijkheid; zij hoeden de zeden en kunnen dit toch slechts in zooverre als iedere andere volksgenoot, dus het volksgeheel, zich aan die zeden houdt. Want anders wordt het kind een eenling, vreemd en los van het leven. In dit beroep op de opvoeding tot volkheid is — als in alle levende dingen — een gevaar aanwezig.

Het gevaar van formalisme, van dogmatiek, van verstarring.

Het is het gevaar van ieder beroep op zedelijkheid: dat men gemakzuchtig binnen de perken gaat leven, zonder aanstoot te geven weliswaar, maar ook zonder verder te bouwen.

Maar twee begrippen kunnen steeds de jongere generatie voor deze gevaren behoeden, twee begrippen, die ieder ouderpaar zijn kroost in moet prenten:

RADICALISME en SOCIALISME.

Het zijn de twee begrippen, die het bewegende, het dadenrijke en veranderlijke element van het volksche leven aanduiden.

Het zijn de beginselen voor de levenshouding, die de offerbereidheid, **de heldhaftige inzet en de kloeke daden** zoekt te verwezenlijken.

En steeds — zoolang het Noordras leeft, zoolang de Germaansche volken de wereld vormen — zullen er jongeren gevonden worden, die niet de tuinen, maar de fronten des levens zoeken. Steeds zullen er geboren helden, vechters, stoottroepen zijn en steeds zullen zij in zege op zege den zin des levens vinden en daarmede volk en ras voor stilstand en ondergang bewaren.

Daarom is de hoogste prijs van het moederschap het heldendom der zonen.

Is de vrijmetselarij vernietigd?

Het is een groot geluk voor ons volk, dat de loges der vrijmetselarij hier zijn opgeheven en hare gebouwen in beslag genomen zijn. Met de liquidatie van de maçonnieke vermogens is men druk bezig, en zoo zou men mogen hopen, dat aan die internationale hetze en de daardoor veroorzaakte revoluties en oorlogen dan toch eindelijk hier te lande een einde zal komen, vooral ook, wanneer hier even snel het wroeten der beide andere geheime machten, Jodendom en politiek katholicisme of Jezuïtisme, onmogelijk zou zijn gemaakt.

Intusschen hoede men zich voor de dwaling, dat daarmee alle gevaar voor ons volk en voor de overige volken geweken zal zijn. De ervaring heeft namelijk geleerd, dat, zoolang er nog elders, dan waar de geheime machten verboden zijn, loges en plaatsen van samenkomst bestaan en toegelaten worden, de werkzaamheid der geheime machten niet ophoudt, zoodat een internationale beteugeling van het gevaarlijke misdrijf als dringend noodzakelijk moet worden beschouwd. Evenwel, hoe zou men de medewerking der gevaarlijkste brandhaarden, Engeland en de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, daarvoor kunnen winnen?

Britannië met zijn 400.000 vrijmetselaren en een aantal Joden, dat zonder twijfel de 300.000 te boven gaat, en de V.S., die 3,5 millioen vrijmetselaren en eenige millioenen Joden tellen — alleen in New York leven meer dan 2 millioen Joden — worden volstrekt door deze beide geheime machten beheerscht, en zullen dat voorloopig ook nog wel blijven. Er is echter nog een ander gevaar, dat de volken bedreigt, ook al zijn de „werkplaatsen" der geheime machten opgeheven, en dat we met het oog op de sluiting der vrijmetselaarsloges in

MES & BRONKHORST
STEEN- EN OFFSETDRUKKERIJ
HAARLEM TEL.10482

ons land nader zullen beschouwen. Al zijn die loges en hare officieele bijeenkomsten opgeheven, de vrijmetselaren bestaan nog, zijn nog in leven, en men mag als vaststaand aannemen, dat dezen, ten deele althans, zullen trachten hun verderfelijke werkzaamheid voort te zetten. De groote societeiten en clubs (de „Witte" b.v. in den Haag en de „Industrieele Club" te Amsterdam) leveren daartoe bijzonder gunstige gelegenheden, zoowel voor plannen maken als voor hetzerij. Dat deze daartoe voortdurend aangespoord worden, en ook zullen worden van Londen uit, is aan geen twijfel onderhevig. Ook deze broedplaatsen en huns gelijken dienden gesloten te worden.

Dat dus door de sluiting der loges alleen hier te lande aan de hetze tegen Duitschland zonder meer een einde zou komen, is een absurde onderstelling. Reeds in de vroegere, als normaal beschouwde tijden, gold bij de vrijmetselarij de navolgende praktijk, die we aan het Jaarboekje voor Ned. vrijmetselaren van 1890 ontleenen. (Zie Jac. P. v. Term: Ontstaan, streven en einddoel der vrijmetselarij, No. 206). „Het strekt volkomen met aard en roeping der orde, dat niet de Loge zelf met hare fondsen inrichtingen, van welker nuttigheid zij overtuigd is, in het leven roept. Ik voor mij geef weinig of niets om een gebouw, in welks gevel passer en winkelhaak prijken; maar ik hecht veel aan instellingen, op het initiatief van vrijmetselaren door profanen opgericht, waarin de geest der Orde woont en hare beginselen hoog gehouden worden. **Zoodoende kunnen wij op profaan gebied de leiding krijgen, die ons toekomt."**

Dit beginsel heeft de vrijmetselarij dan ook op elk gebied toegepast. De Maatschappij tot Nut van 't Algemeen is een maçonnieke instelling, die b.v. op het gebied van het Onderwijs leidend wil optreden, niet alleen door de stichting van scholen, maar ook door het onderhouden van een universitairen leerstoel voor paedagogie, door haar dochterinstelling het Ned. Lyceum. Ook de Volksuniversiteiten zijn maçonnieke instellingen, en eveneens aan de Padvindersbeweging is de vrijmetselarij niet vreemd. Maar ook in tal van andere instellingen doet de vrijmetselarij haar invloed gelden, b.v. in vakbonden van patroons en van werknemers, in cultureele vereenigingen, enz. Alles natuurlijk met de bedoeling, dat daarin de maçonnieke geest zal overheerschen, zoodat de maçonnieke invloed hier te lande veel grooter is en was dan men in verband met het aantal leden der loges geneigd is aan te nemen.

Geen beter middel is bovendien denkbaar om vereenigingen of bewegingen, waartegenover de vrijmetselarij antipathiek staat, of wier doel in strijd is met de levensbeschouwing der vrijmetselaren, te belemmeren of zelfs te gronde te richten, dan het doen bezetten van de sleutelposities in die vereenigingen of bewegingen door aanhangers der vrijmetselarij of door logeleden, die zich van het logeverband nog niet hadden

Algemeene Schoonmaak Onderneming
AMSTERDAM-C.
[illegible]NBAANSGRACHT 12 — TELEFOON 47648

losgemaakt, of aan wier maçonniek leven thans een onvrijwillig einde is gemaakt.

Het moet als een allerbelangrijkst deel der taak van de leiding van elke beweging, die zich op nationaal-socialistisch standpunt heeft geplaatst, beschouwd worden om er voor te zorgen, dat geen enkele sleutelpositie of belangrijke functie in handen komt of blijft van logeleden, of van gewezen logeleden, die zich niet uit eigen beweging tijdig geheel uit het logeverband hadden losgemaakt. P. M.

VRAAG: *Hoe word ik Christelijk lenig?*
ANTWOORD: *Neem een voorbeeld aan de jodin Mirjam!*

De hardnekkige pogingen van de zijde der christelijke kerken om de schaapjes onder hun hoede te houden en hen toch vooral niet bloot te stellen aan de invloeden van den nieuwen tijd, leiden dikwijls tot vermakelijke toestanden.

Zoo treffen wij in het **Nieuwsblad voor Huizen** van 19 December 1940 een verslag aan over de oprichtingsvergadering eener Gymnastiekvereeniging op christelijken grondslag.

Onderlinge Oorlogsschade-Verzekering Maatschappij
Javastraat 76 's-GRAVENHAGE
Telefoon 113041
Halfjaarlijksche schaderegeling.

Bij deze vergadering was de christelijke hater van het nationaal-socialisme dominee Lans, aanwezig.

Wij lezen dan in het verslag:

„Komende op vragen, die dezer dagen zijn gesteld, lichtte de heer Bos toe, dat het christelijk karakter geen naam zal zijn, maar een daad dient uit te drukken, zoodat het nut en de noodzaak het lichaam te sterken en te stalen uitdrukking vindt naar christelijken grondslag, d.i. ook in dienst van Christus. Zulks moet ook de bedoeling zijn van allen, die heden toetreden."

Wij zouden gaarne eens een demonstratie willen zien van 2 gymnasten, waarbij door één hunner de oefeningen worden gemaakt op christelijken grondslag, terwijl de andere dezelfde oefeningen maakt op niet-christelijken of wel heidenschen grondslag.

Maar het wordt nog mooier!

Dominee Lans deed ook een duit in het zakje en zeide volgen het verslag:

„Wanneer straks de leerlingen der hoogste klassen van school gaan, zullen velen de gymnastiek willen voortzetten; daarom is deze vereeniging nuttig en noodig. Spr. wijst er op hoe sport, zij het in anderen vorm, genoemd wordt in de Heilige Schrift, de reidansen van Mirjam, de zang en dans in den wijngaard, de 600 steenwerpers met enorme geoefendheid enz. Op dit terrein ligt ook een christelijke roeping, zooals Paulus het reeds uitdrukte."

Wat de ritueele jodendansen te maken hebben met de lichamelijke opvoeding van Germaansche kinderen, is ons niet duidelijk.

Of zijn deze woorden van dominee noodig om de broeders en zusters vlugger te laten toehappen?

Het plotseling enthousiasme van de christelijke heeren voor gymnastiek komt wel in een vreemd daglicht te staan als wij in het verslag nog lezen:

„Door een der aanwezigen wordt nog opgemerkt, dat hier een gymnastiekclub 33 jaren heeft bestaan, doch dat zij tenslotte niet de noodige medewerking heeft ondervonden en er een zekere vooringenomenheid scheen te bestaan."

Dus voor 10 Mei werd de lichamelijke opvoeding door de christelijke heeren ongewenscht geacht en de bestaande vereeniging, waarschijnlijk heimelijk, bestreden.

Nu men ziet, dat aan de eisch van lichamelijke opvoeding niet te ontkomen is, moet in ieder geval voorkomen worden, dat de christelijke kinderen met kinderen van een ander geloof, of heelemaal geen geloof, in aanraking komen.

Daarom vlug een gymnastiekvereeniging op christelijken grondslag opgericht, dominee er bij gehaald om met een paar verwijzingen naar den bijbel aan de verbluftte toehoorders duidelijk te maken, dat hetgeen vroeger zondig was nu goed is, en.... de schaapkes zitten weer in het hok net als vroeger.

Het wordt tijd, dat aan dergelijke practijken voor eens en altijd een einde gemaakt wordt.

VAN ZWIETEN EN Co.
Heeren- en Dameskleermakerij en Uniformen
Mathenesserlaan 297, ROTTERDAM
Telefoon 30347

HET LIED VAN LEVIE

17

„Want", zeide Sal, „de duurste bonzen
zijn steeds en overal de onzen."
Voorts had Sal Staatsdienst aangeprezen
en Levie Joden aangewezen,
die, terwijl de ministers wiss'len,
in werkelijkheid de zaak bedisslen,
als Colthof, Hirschfeld enzoovoort.

Maar Levie had te veel gehoord
van andre groote Jodenzaken,
waarin een slimmerd goud kan maken.
En zijn besluit was vast genomen:
Hij werd bankier en zou er komen!

Nu Levie's kennis door studeeren
wel nauwlijks nog is te vermeeren,
besluit hij, zeker van het slagen,
zich reeds aan de practijk te wagen.

Een plan vervult reeds lang zijn zinnen.
Hij wil een nieuwe bank beginnen
en zaken drijven met de centen
van de toekomstige cliënten.
Wanneer hij aan de beurs zou winnen,
dan komt het geld met hoopen binnen;
en zouden speculaties falen....
ook uit een pleite is iets te halen.

„De politiek is ook niet slecht",
zoo had hem Sally eens gezegd,
en hem gewezen op de baten
van vele sociaal-democraten.

„de duurste bonzen zijn steeds en overal de onzen"...

Hij werd ontvangen als een koning....

Wat hij zoolang had moeten missen,
de eigen geur der Schellevissen,
dat trok hem nu naar de ouderwoning.
Hij werd ontvangen als een koning.
Saar noemde onzen Jodenbengel
haar zoeten, knappen, grooten engel
en vader Moos was ook tevreden.
Met kip en vette zoetigheden,
echt Joodsch, met hand en tand, genoten,
werd dan het weerziensfeest besloten.

Nadruk verboden.

(Slot volgt.)

Hoe de Engelschen zich ten koste van Indië verrijkten.

In de achttiende eeuw woedde er tusschen Franschen en Engelschen een strijd op leven en dood in Britsch-Indië. Ware de inlandsche bevolking toen onderling niet verdeeld geweest, dan had zij een schitterende kans gehad om het buitenlandsche juk af te schudden, te meer nog, daar ontevreden Engelsche huurtroepen niet zelden tegen hun eigen aanvoerders in opstand geraakten. In 1764 muitten er opnieuw eenigen en liepen zelfs naar den nabob (hoofd) van de noordelijke landstreek Andh over. De Engelsche commandant Munro zette de vluchtelingen achterna en nam er verscheidenen gevangen. Hij liet er op staanden voet vier en twintig voor den mond van geladen kanonnen binden en onder de oogen hunner ontstelde kameraden aan stukken schieten. Daar hij vermoedde, dat de Bengaalsche vorst Meer Jaffier, met wien hij een verbond gesloten had, hem in den veldtocht tegen Andh heimelijk tegenwerkte, dwong hij dezen elke maand zoo lang de oorlog zou duren 50.000 pond sterling tot de krijgskosten bij te dragen en bovendien een som in eens van 125.000 pond voor het onderhoud der vloot en 530.000 als schadeloosstelling voor zoogezegde verliezen op te brengen. Men kan zich voorstellen wat een ellende zoodanige afpersingen bij de arme, Indische bevolking die ervoor op moest komen, te voorschijn riepen. Ieder die nog een beetje bezat werd het mes op de keel gezet, terwijl de aldaar gevestigde Engelsche kooplieden geheel van belasting bleven vrijgesteld.

Men heeft berekend, dat de nabobs van Bengalen in de acht jaren van 1757 tot 1765 meer dan 5.940.000 pond sterling (buiten de onder Clive betaalde jaarlijksche landrente) aan de Engelsche Oost-Indische Compagnie — die bestuurd werd door lieden als de jood Sullivan, wier god de geldbuidel was — hebben afgedragen.

Waren echter, zoo zal men wellicht vragen, het Engelsche volk en zijn Regeering schuld, dat de Britsch Oost-Indische Compagnie de inboorlingen aldus beroofde? Het antwoord is heel eenvoudig: de Compagnie moest jaarlijks 400.000 pond aan de Regeering betalen en bovendien voor eenzelfde bedrag aan waren naar Indië uitvoeren; waar zou zij het geld vinden om zulke lasten te dragen en hooge dividenden aan haar directeuren en aandeelhouders uit te keeren? Toen dan ook in het jaar 1769 de rijstoogst in Bengalen mislukte, kwam er zoo'n vreeselijke hongersnood over het land, dat millioenen Indiërs bezweken en hun lijken langs wegen en velden lagen.

Na Clive trad de beruchte Warren Hastings als gouverneur-generaal van Indië op; toen hij zich inscheepte, werd hem weliswaar op het hart gedrukt, eene eerlijke en rechtvaardige politiek te voeren, maar uit de brieven die hij spoedig van de Compagnie ontving, ademde een geheel andere geest en Hastings begreep, dat de heeren vóór alles geld wilden zien. Hij bood daarom zijn militaire hulp aan den meest biedenden der inlandsche, onderling strijdende, vorsten aan en trok in 1774 met den nabob van Andh tegen den stam der Rohillas op rooftocht uit. Honderdduizend inboorlingen werden van huis en haard verdreven en de buit tusschen de roovers verdeeld. Toen echter over die verdeeling onder de overweldigers ruzie ontstond, liet Warrings den verdediger van den nabob ophangen.

Eenige rechtschapen Engelsche parlementsleden stelden eindelijk onder aanvoering van Pitt in 1783 grondige hervormingen voor, om de inboorlingen tegen tirannie, uitbuiting en willekeur te beschermen, maar het parlement verwierp het voorstel en bracht liever het ministerie ten val (Dec. 1783) dan den wil der machtige Compagnie te durven trotseeren. Toen de verdere loop der omstandigheden denzelfden William Pitt aan het hoofd der Regeering bracht, sloeg deze verdediger der inboorlingen een geheel anderen koers in en dreef slechts zoodanige hervormingen door als de Compagnie zelve goedkeurde.

Warren Hastings, naar Engeland teruggeroepen, werd wegens knevelarij aangeklaagd, doch...... vrijgesproken!

De inlijving van Holland bij het Fransche Rijk door Napoleon maakten de Engelschen ten nutte om zich de Nederlandsche bezittingen in Indië en de Kaapkolonie toe te eigenen.

Door drukkende belastingen op grondbezit, op zout en opium, persten de Britten Indië geweldige sommen af. In de laatste vijftig jaren der vorige eeuw vlood nog geregeld ieder jaar aan grondbelasting een derde der waarde van den geheelen opbrengst in de Engelsche kas; zoo bijv. in het jaar 1887 meer dan 23.000.000 pond sterling, naast 9 millioen aan de opium en bijna 7.000.000 aan de zout-belasting.

Hongersnood, pest, overstroomingen teisterden bovendien de arme inboorlingen zoozeer, dat in menige districten de bevolking soms in één jaar tijd, met een vijfde, een vierde of zelfs een derde verminderde!

De Engelschen hebben bij het Verdrag van Versailles Duitschland van al zijn koloniën beroofd, „omdat de Duitschers bewezen hebben niet te kunnen koloniseeren en den inheemschen meer schade dan beschaving brengen." Dat kunnen de Engelsche plutocraten beter! — De wolf past immers beter op de schapen dan de hond!

Aanbevolen Café's en Restaurants.

DEN HAAG.

Café - Restaurant - Billard
„HET DIETSCHE HUIS"
Torenstraat 146
Tel. No. (aangevraagd)
Kd. JAUTZE.

TIROLER HOF
Annastraat 17, Den Haag
Deutsches Bier - Wiener Küche — Mässige Preise
Tel. 116485, Inh. H. Fichter

DORTMUNDER HOF
Special Ausschank ausschliesslich Deutscher Biere
Vergunning
Toussaintk. 1 h. Veenkade

RIDDER-KLAUSE
Rijswijkscheplein
Verkehrslokal der Deutschen Wehrmacht

ZUM KLAUSNER
Das Haus der guten Küche
Der Biere und Weine.
Den Haag, Heerengr. 18
Telefoon 11.46.93

Hotel-Café-Rest. „Bristol"
Stationsweg 46
's-GRAVENHAGE
Het aangewezen adres voor de kameraden

AMSTERDAM.

[illegible]-BAR
P. C. Hooftstraat 28
AMSTERDAM - Tel. 96021
INTIM - GEMUTLICH

Hotel - Café - Restaurant
„NEUTRAAL"
AMSTERDAM, Damrak 8
Telefoon 45403 en 47510
M. W. RABE-KOCH

HAARLEM.

STATIONSKOFFIEHUIS
v.h. FIRMA KUYPERS
Stationsplein 12
Electrisch gekoeld bier
L. v. d. Have

HIER MOET UW NAAM STAAN!

BOUW- EN AANNEMERSBEDRIJF
J. TROMP
Telefoon 71972
Burg Hoffmanplein 78 — Rotterdam

eet meer brood

VOOR BETER BROOD EN BANKET
H. C. PELETIER — ROTTERDAM
Benthuizerstraat 91 — Telefoon 41386

Bloemenmagazijn „ANTHOS"
Beukenlaan 49 — SCHIEBROEK
Tel. 45077 (Rotterdam)
LEVERINGEN DOOR GEHEEL NEDERLAND

J. FRANKEN
COUPEUR
Dames- en Heerenkleeding naar maat
Uniformen
Kleiweg 88B — Telefoon 45240
HILLEGERSBERG

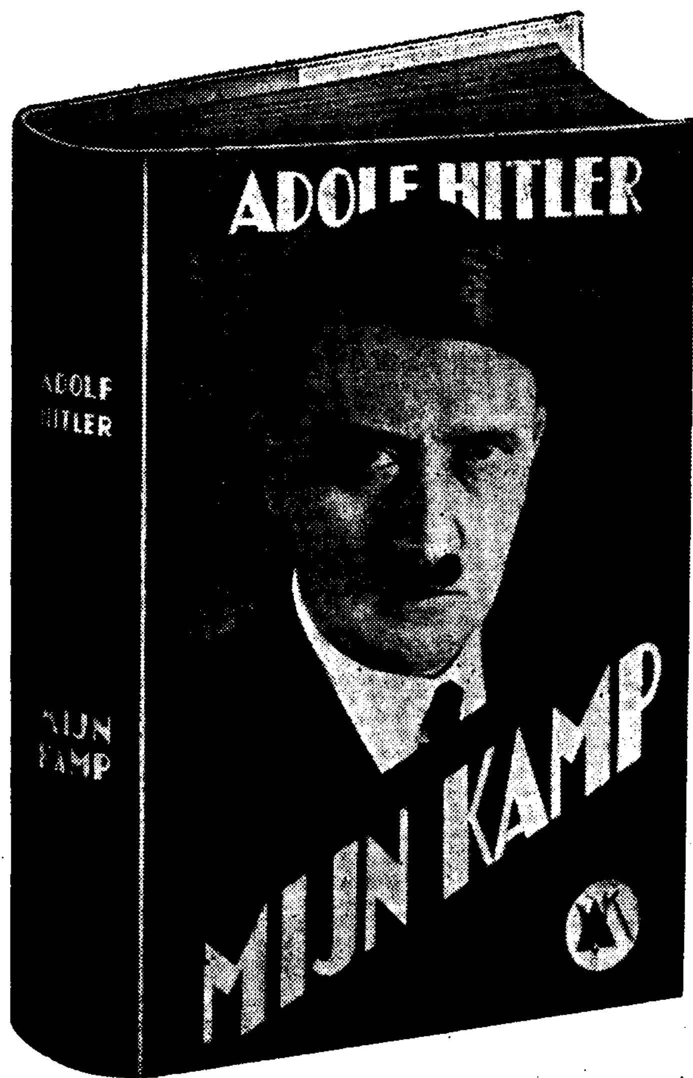
ENZLIN'S EFFECTENKANTOOR
Statenlaan 47 — Tel. 44146
HILLEGERSBERG

Een goed boek bij den Misthoorn-boekhandel
Leidschestr. 85, Amsterdam tel. 38895

Franco toezending na ontvangst van het bedrag op onzo Girorekening No. 322600

ALGEMEENE STANDAARDWERKEN

Hitler	Mijn Kamp (Nederlandsche Uitgave)	„ 4.50
Hitler	Mein Kampf	„ 4.10
Keuchenius	Bloed en Mythe als Levenswet	„ 3.90

Toezending volgt, wanneer de abonnementsgelden ad *f* 4.75 per abonnement zijn overgemaakt. Vult onderstaand formulier in. Wij zorgen voor de rest.

GRATIS

ontvangt U van ons HET nationaal-socialistische standaardwerk:

Adolf Hitler's

MIJN KAMP

in de Nederlandsche taal, als blijk van waardeering voor Uw medewerking, wanneer U

vóór 1 Februari a.s. drie nieuwe jaarabonné's voor DE MISTHOORN werft.

HET WEEKBLAD MET GOEDE ARTIKELEN SCHERPE RIJMEN EN GEESTIGE TEEKENINGEN. IEDERE WEEK 16 PAGINA'S!

„De Misthoorn" LEIDSCHESTRAAT 85, AMSTERDAM TELEFOON 38895 POSTGIRO 322600

Hierbij geef ik U drie nieuwe jaarabonnementen op. Ik verwacht dus van U kostelooze toezending van ADOLF HITLER'S

„MIJN KAMP"

Naam ....

Adres ....

Woonplaats ....

BESTELBON

Wij nemen deel aan den strijd voor een Nationaal-Socialistisch Nederland. Noteert ons dus voor 1 jaar en vervolgens tot wederopzegging als abonné op „De Misthoorn", met ingang van 1 Februari 1941 tegen den prijs van *f* 4.75 per jaar.

1. Naam ....
Adres ....
Woonplaats ....
Betaling geschiedt per giro/kwitantie [1]).

2. Naam ....
Adres ....
Woonplaats ....
Betaling geschiedt per giro/kwitantie [1]).

3. Naam ....
Adres ....
Woonplaats ....
Betaling geschiedt per giro/kwitantie [1]).

Duidelijk invullen s.v.p. [1]) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

AMSTERDAM

AMSTERDAM
Hotel-Café-Restaurant „NEUTRAAL"
AMSTERDAM, Damrak 8
TELEFOON 45403 en 47510
Logies met uitstekend ontbijt vanaf f 2.-
Div. Bitters 20 ct. Thee en Koffie 15 ct.
M. W. RABE-KOCH

RUND-, KALFS- EN VARKENSSLAGERIJ
C. C. W. BURGER & ZOON
Leverancier der Duitsche Weermacht
AMSTERDAM
Willemsparkweg 158 — Telef. 27373

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met olieveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstraat 425-427 - AMSTERDAM-C.

Haarden, Haardkachels, Salamanders en Kook-kachels
KEUZE UIT MEER DAN 60 MODELLEN
groote voorraad in Gasfornuizen en comforen, Electr. Kachels en kookplaten
TH. v. d. PARRE
2e Hugo de Grootstr. 13 - Telef. 82456
AMSTERDAM

VAN ERTBRUGGEN & ZN.
2de Const. Huygensstraat 42
AMSTERDAM - Telef. 82629
Uw adres voor meubelen, behang- en stoffeerwerk

ARNHEM

F. A. J. PETERS - ARNHEM
KASTANJELAAN 18 — Tel. 21871 — Giro 110780
Uniformen: P.O. - W.A. - MOT.-W.A.
Waterproof Overjassen - Koppels
Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas maatwerk
Leverancier funct. Hoofdkwartier

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van LIDMAATSCHAPSKAART 1941 aan Kringhuis Arnhem

BREDA

JOS. DRIESSEN
BREDA
Fabriek van Verfkwasten en Penseelen
Alle aanverwante schildersartikelen
Uitsluitend beste kwaliteiten
Specialiteit:
„BATAAFKWASTEN"
NEDERLANDSCH OCTROOI No. 46996

MEUBELEN huis en haard
COMPLETE WONINGINRICHTINGEN
GROOTE VOORRADEN
LAGE PRIJZEN
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR 77 A'DAM
TEL. 31215

DEN HAAG

RUND-, KALFS- EN VARKENSSLAGERIJ
JAC. VAN DER TANG
Lieferant der deutschen Wehrmacht
Obrechtstraat 628
DEN HAAG
Telefoon 332530
Giro No. 45995

Zum Klausner
Das Haus der guten Küche
Der Biere und Weine
DEN HAAG - Heerengracht 18
Tel. 11.46.93 Inh. G. W. Scherer

eet meer visch

BROEKEN
in Loonconfectie maakt:
G. v. d. WAL
Stationsweg 50 — DEN HAAG

Gebr. TH. & L. BOERS Mzn.
MERK Aardappelen-, Groenten- en
M B Fruit-Export naar Duitschland
RIJSWIJK Z.-H. — Geestbrugweg 22
Tel. Haag 118648—779130
Telegr.-adres: Mercurius - Rijswijk Z.-H.
SPECIALITEIT IN SCHORSENEEREN

IEDER SOORT UNIFORM
Speciale coupe
COUPEURSBEZOEK DOOR GEHEEL NEDERLAND
Dames-, Heeren- en Uniformkleermakerij
B. DADEMA & Zn.
Stevinstraat 128a - Scheveningen (Z.H.)

Uurwerken, Modern en Antiek
Reparatieinrichting
A. BOERSMA — DEN HAAG
Frederikstraat 70 — Telefoon 114999

ZIEKENVERPLEGING DUINRUST
voor Chronische, Rustbehoevende en Herstellende Patiënten
Telefoon 551207
DEN HAAG — Statenplein 21

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 116520 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- en SLAAPKAMERS

Rust- en Herstellingsoord „Nieuw Rijksdorp"
onder toezicht van Dr. en Mevr. HERS — Berkheistraat 40
WASSENAAR — Telefoon 3204
Baden — Inwikkelingen
Arbeidstherapie (tuinarbeid, weven enz.)

GOEDERENBEURS
Papestraat 17, den Haag, Telef. 116593
Heeft U meubelen noodig voor huis of kantoor, wij hebben ze voor U, zoowel NIEUW als GEBRUIKT
Komt vrij snuffelen op de GOEDERENBEURS, geopend v. 8-18 uur
Voor inbreng of verkoop raadpleege men de directie

L. D. GROET'S HEERENKAPPERSBEDRIJF
Copernicusplein 1
Piet Heinstraat 97 } Den Haag
Theresiastraat 53A

KOSTER & LUITENS
Geraniumstraat 3 — DEN HAAG
Telef. 352645—338696
LOODGIETERS EN SMEDEN

Hotel-Café-Restaurant „BRISTOL"
Stationsweg 46 — 's-Gravenhage
Het aangewezen adres voor de kameraden
Kamers met ontbijt vanaf ƒ 2.—
Prima keuken

SPECIAAL DUITSCH BROOD
G. NEERVOORT
Jaarsveldstr. 190, T. 392619, Den Haag

HAARLEM

BEZOEKT IN HAARLEM
STOEKE'S Lunchroom
KROCHT 10 a

WEYERT VAN ZANEN
Firma P. CLAUSING Jr.
FOTOGRAAF
Telefoon 11258
Baan 17 - HAARLEM

LEIDEN

BOUW- EN AANNEMERSBEDRIJF „KAAY"
Voor alle groote en kleine bouwwerken
LEIDEN
Hoogewoerd 99 — Telefoon 22536

ROTTERDAM

JAC. BONNECROY
Gediplom Uurwerkmaker en Goudsmid
Benthuizerstraat no. 20
ROTTERDAM — Telefoon 43527

N.V. HANDEL MIJ. IN SLACHTHUISPRODUCTEN
Vertegenwoordiging:
ARMOUR & COMPANY
Nieuwland 5a — ROTTERDAM

L. Bartelts
ELECTRO TECHNISCH BUREAU
Adrianalaan 231
Telefoon 42086
SCHIEBROEK (gem. Rotterdam)

Duitsche Kantoormachines
H. BUCHNA - ROTTERDAM
[illegible] 290 - Tel. 339[illegible]

Omlijstingen voor elk doel op maat
P. D. DOODEWAARD Kzn.
Noordmolenstraat 26
Rotterdam — Telefoon 43910

A. HAACKE & Co. - Rotterdam W.
Hudsonstraat 155b — Telefoon 37683
Celle - Berlijn - Dusseldorf
Halle - Hamburg
Uitvoering van Isolatiewerken tegen warmte- en koudeverlies
Asbest, Kieselguhr, Kurk, Magnesia enz.

N.V. Stuwadoors Maatschappij
NEPTUNUS
v.h. JOH. DE JONG
de goedkoope en deskundig geleide Stuwadoors Mij. voor Massa- en Stukgoederen (24 eigen Kranen)
Hudsonstraat 9-11, ROTTERDAM

GAAT NAAR DEN MAN UIT DE PRAKTIJK
Expertise-Bureau voor brandschade, vernieling enz. - Specialist voor vaste en meubilaire goederen - Bekwaam Expert
Reeds dertigjarige ervaring
N. VAN HOORN - Vijverhofstraat 103A
Rotterdam — Telefoon 43530

Voor Auto's, Taxi's, Transport- en Luxe Rijwielen natuurlijk naar:
VAN ZETTEN
van Heusdestraat 9—11
ROTTERDAM — Telefoon 30909